

meddeles Borgerrepræsentanterne denne Afgang, var for at see Arresteranterne og for at høre, om de med Hensyn til Kosten, Beklædningen og Omgangen fra det lavere Politipersonalets Side havde Noget at beklage sig over. Det er Publicum, der troer, at der nu mangen Gang skeer noget Forstræffeligt, og det er Publicum, der skal beroliges for denne Frygt derved, at en Borgerrepræsentant til ubestemte Tider, saaledes at hverken den Ene eller den Anden forud veed, naar han kommer, har Ret til at komme og spørge hver Arrestant: Taaer Du, hvad Du kan spise, og hvad Du skal have, har Du en ordentlig Behandling, hvorledes er den Paaklæbning, man giver Dig o. s. v. Det er dette, der skal berolige. For hvilke Sager Arresteranterne ere satte fast, og hvorledes det gaar med disse, er Noget, som Publicum mindre beskæftiger sig med, det er slet ikke dette, der sætter ondt Blod, men derimod den Behandlingsmaade, som Arresteranterne ere undergivne i Varetægtsarresten. Jeg troer derfor, at den ærede Justitsminister vil gjøre rigtigt i at optage denne Sag paany og tage en Beslutning, hvorved det tillades et Medlem — ja, jeg vil Intet lære den ærede Justitsminister i saa Henseende, men det forekommer mig, at det kunde tages paa den Maade, at Borgerrepræsentationen fik Ret til at befuldmægtige et af sine Medlemmer til, naar han vilde, at kunne indfinde sig og see og tale med Arresteranterne om disse Ting, men ikke om Andet, og jeg troer ikke, at nogen Borgerrepræsentant vilde begynde at udfritte Arresteranterne om de Sager, hvorfor de vare arresterede, naar det forud var bestemt forbudt. Ved den Indskærpelse til Amtmændene, som den ærede Justitsminister omtalte, vil der neppe vindes noget Stort; en Indskærpelse af saadanne Ting, med Hensyn til hvilke der ikke kan søres nogen Control med, om de blive røgtede eller ikke, troer jeg ikke vil have stor Betydning. Det er desuden ikke Amtmændenes Erklæring, der skal berolige Bedkommende, men det er Borgernes Befuldmægtigede, der skulle berolige dem derved, at de, naar de faae Leilighed dertil, ville faae at see, hvad der er Sandhed, og hvad der ikke er det.

Den fungerende Justitsminister:

Jeg maa gjøre den Bemærkning, at det ikke kunde være min Mening med, hvad jeg før udtalte, at ville tilkjendegive, at jeg nærede nogen Mistanke om, at de communale Medlemmer, som fik det Hverv at see til Arresteranterne, forsætlig skulde overtræde den Anmodning, der blev rettet til dem om ikke at tale med Arresteranterne om den Sag, hvorfor de vare arresterede. Jeg har fuldstændig den Tro, at ethvertsomhelst kommunalt Medlem, der fik et saadant Tillidshverv, vilde være samvittighedsfuld i at udføre det; men paa den anden Side er det mig ogsaa fuldstændigt klart, at det vilde være Bedkommende aldeles umuligt at kunne undgaae at komme ind paa Sagen ved at tale med Arresteranterne; han vil, uden at han selv veed af det eller mærker det, komme ind derpaa; og naar man skal give et bestemt Forbud imod, at der tales herom, hvilken Betydning kan da et saadant Tilshn have, naar der er Tale om, at det skal virke beroligende paa Opinionen? Det var paa ingen Maade, fordi jeg havde Mistro til de Medlemmer, som fik et saadant Hverv, eller fordi jeg troede, at de ikke vilde udføre det samvittighedsfuldt, at jeg modsatte mig en saadan Foranstaltning, men fordi det forekommer mig ganske klart, at det vil være umuligt Andet, end at den vil virke uheldigt med Hensyn til Forhørsvirksomheden. En saadan Foranstaltning kunde jo have sin Nytte i en anden Henseende, og dette var den eneste Side, hvorfra jeg efter min Opfattelse kunde see, at den kunde føre til Noget, nemlig, at den kunde vække mere Interesse blandt Communalbestyrelses Medlemmer for at gjøre Arresterne fuldstændig saaledes, som de bør være, saa at de med større Lethed kom til at give det fornødne Tilskud til at forbedre Arresterne; men ogsaa i denne Henseende har jeg den Tillid til de